

saa godt at slette den først som sidst, at den ikke skal staa som en Trusel for Øerne, saa at de mulig kunne frygte for en Gang at komme til at betale den.

Jeg ønsker, at man saa snart som muligt maa kunne tilvejebringe en forsvarelig Ordning af Forholdene paa de dansk-vestindiske Øer. Navnlig vilde jeg sætte megen Pris paa, om man ved Siden af de Reformers, som her foreligge, ogsaa havde en Udvikling af Skolevæsenet for Øje. Det er ikke nogen Ære for den danske Stat, der i saa lang Tid har været i Besiddelse af disse Øer, at den kulturelle Udvikling hos Negerbefolkningen er saa ringe, som den, efter alt hvad der foreligger derom, er. Jeg vilde ønske, at der fra den danske Stats Side maatte blive gjort større Anstrengelser for at udvikle et bedre Skolevæsen, end det, som i Øjeblikket er til Stede paa Øerne, synes at være.

Jeg kan tiltræde Forslagets Bestemmelser om, at Staten overtager Udgifterne til det, som egentlig maa siges at være Statsformaal, altsaa at man lader Statskassen overtage Udgifterne til Guvernøren, til Gendarmeriet og til Kirkevæsenet. Det finder jeg fuldt forsvarligt. — I det hele og store kan jeg sige, at baade jeg og den Gruppe, hvortil jeg hører, med stor Velvillie og Beredvillighed ville yde vor Medvirken til en Gennemførelse af de Forslag, her foreligge.

Martin Madsen: Jeg vilde gerne gøre et Par Bemærkninger til Lovforslaget om et Gendarmerikorps i Dansk Vestindien. Ligesom de øvrige Talere skal jeg fatte mig i allerstørste Korthed, idet jeg nærmest blot vil understrege et Par af de Bemærkninger, som ere faldne fra det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich). Det er vistnok tvivlsomt, om man vil kunne hjælpe sig med det Befalingsmandskorps, som er angivet her. Navnlig i Sygdomstilfælde, som det alt er nævnt, vil det være meget vanskeligt, og der er ingen, som har Sikkerhed for, at de Vanskeligheder, der kunne indtræde — det have vi set før — ikke netop indtræde, naar tilfældigvis en af de vedkommende er syg. Men det er dog i mindre Grad det, jeg vil pege paa; det er derimod for det første Lønningsspørgsmaalet. Lønningerne for Underklasserne her ere simpelthen langt fra tilstrækkelige, naar man kender noget til de kostbare Livsvilkaar derovre. De ere ikke for store for Officererne, men de ere absolut for

smaa for Underofficererne. Springet er saa stort, at medens de to første Klasser af Premierløjtnanterne have ca. 4,500 Kr., have Oversergenterne 2,340 Kr. og Sergenterne 2,160 Kr. Naar man gaar ud fra, at det er mindst dobbelt saa dyrt at leve derovre som her, vil det sige, at Sergenterne faa 1,100 Kr., og det maa være meget for lidt. Hvis man lader disse Officerslønnings staa, og jeg anser dem, som sagt, ikke paa nogen Maade for at være for store, ere Sergenternes Lønninger absolut for smaa. Afstanden imellem Officererne og Underofficererne er dog ikke saa urimelig stor, at de sidste skulde kunne leve af disse Lønninger, altsaa næsten kun det halve, tilmed da Underofficererne snarere ville være gifte end Løjtnanterne.

Det næste Punkt, jeg skal omtale, vedrører de menige Gendarmers. Jeg har i min lange Militærtjeneste været i det Tilfælde nu og da at skulle udtage Folk hertil. Jeg skønner ikke, at de Forhold, der her bydes dem, ere af den Natur, at man vil kunne faa tilstrækkelig gode og solide Folk. De Folk, vi tidligere have faaet dertil, vare ikke tilstrækkelig gode. Det var Folk, der i større eller mindre Grad havde opgivet Haabet om at komme igennem herhjemme ad en eller anden Vej; undertiden endogsaa Folk, der moralsk havde faaet et Knæk; men det er ikke saadanne Folk, der egne sig til dette Hverv. Tværtimod. Det skal være fuldkomne dygtige og solide Folk. Men Betingelsen for at faa saadanne Folk derover for en Aarrække maa være, at de ikke alene have taalelige Vilkaar, men ogsaa, at de kunne tjene noget derovre, som de kunne have til Bedste, naar de komme tilbage, og det kunne de ganske umuligt paa de Vilkaar, der her bydes. Jeg mener derfor at have den Pligt at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa dette Punkt: Underofficerernes Lønninger ere absolut for ringe, og navnlig ere de menige Gendarmers Lønning for ringe. Hvis man vil have de rigtige Folk til dette Hverv, maa man byde dem andre Vilkaar. Disse kunne have en højst forskellig Form. Det behøver i og for sig ikke at være udelukkende forhøjede Lønninger. Men det kan f. Eks. bestaa i et Gratiale ved Udrejsen, eller navnlig ved Hjemrejsen. De maa kunne faa noget ud af deres Virksomhed, hvis det da er forstandige og fornuftige Folk.

Dernæst vil jeg udtrykke min Forundring over, at Underofficererne skulde have Mundering. I Lighed med, hvad der er Tilfældet i den danske Hær, maatte